

FRIENDLY COFFEE

“ยัยกึ่งงงงง ”

“ยัยกึ่งงงงง”

“ยัยกึ่งงงงง”

มาอีกแล้วเสียงแบบนี้ น่าจะจริงๆเลย เฮ้อ!! ฉันตอนหายใจและรีบเก็บของเตรียมตัวที่จะกลับบ้าน

“ยัยกึ่งเธอต้องอยู่กับฉันนะในการทำงานรายงานครั้งนี้หนะ” เสียงยัยมอคค่ามาโหยหวนอยู่ข้างๆหูฉัน

“ไม่ได้ยัยกึ่ง เธอต้องอยู่กับฉันเท่านั้น” นี่เธอเป็นแม่ฉันตั้งแต่เมื่อไหร่ยัยเนสเล่า

“กรี๊ดดด เธอเป็นของฉันคนเดียวเท่านั้นและเธอต้องอยู่กับฉันเท่านั้นยัยกึ่ง” นี่ฉันกับเธอเป็นคู่เลสเบียนกันตั้งแต่เมื่อไหร่ยัยทริโอ

เสียงยัยเพื่อนสนิทแฝดสามและรวมทั้งแขนของพวกมันก็มาเข้าแขนฉันจนสุดแรงจนทำให้ฉันทนไม่ไหวแล้วจึงได้ตะโกนพูดว่า

“หยุดได้แล้วทั้งสามคนนั่นแหละ ทะเลาะอะไรกันไม่เป็นเรื่องเป็นพี่น้องกันซะเปล่า” ฉันมองไปหาเพื่อนที่โดนฉันว่าเมื่อก็ หน้าแต่ละคนก็หน้าหงอยทันที

“แต่ว่าเนสเล่าอยากอยู่กับกึ่งจริงๆนะ” เสียงเนสเล่ายังไม่ยอมแพ้

“ใช่ ก็กึ่งหนะเก่งวิชาชีววิทยานี่ ซึ่งต่างกับพวกเราเรียนมาไม่เคยได้เกรด4เลย กึ่งเรียน ได้ตั้งเกรด4ทุกเทอม แถมยังได้ท็อปทุกครั้งของการสอบอีกด้วย ทั้งที่อาจารย์ยังคิดว่าเป็นคนที่เขี้ยวแถมยังออกข้อสอบยากอีกด้วยและนี่ยังจะให้ทำโครงการอีก” เสียงยัยมอคค่าทั้งชื่นชม(ฉัน)และเกลียดชัง(คุณครูอังกฤษ) แต่ว่า... ยัยมอคค่าแกพูดทำให้ฉันแบบว่าจิตใจเสีๆนะเนี่ย นี่ฉันเรียนวิชาชีวแก่งขนาดนี้เลยหรอ ตกงได้แล้ว ตกงฉันเลือกยัยมอคค่าเป็นคู่ทำโครงการดีกว่า (ยัยกึ่งนี่เธอเลวมากกก .v.) จะให้ทำยัง ึงล่ะก็ฉันเป็นคนบ้ายอนี่ 555

“ฉันตกงแล้ว ฉันจะเลือกยัยมอคค่าเป็นเพื่อนร่วมทำโครงการ” O_O หน้าเพื่อนทั้งสามคน

“จริงหรอ จริงๆกึ่ง กรี๊ดดดดกรกึ่งที่สุดเลย” เสียงยัยมอคค่าดูตื่นเต้น ดีใจ กระตือกระตั้มมาก

“กึ่งไม่ใช่ว่าเธอจะอยู่กับมอคค่าเพราะว่ามอคค่าพูดขอแกหรอ” ยัยทริโอนี่ฉลาดจริงๆเลย

“ก็ได้อันเราไปหาคู่อื่นกันทำรายงานกันเถอะ ทริโอ” อยู่ดีเนสเล่าก็จับมือทริโอแล้วเดินออกไป

“สงสัยสองคนนั้นจะโกรธเธอจริงแล้วล่ะกึ่ง ก็แกล้งเป็นอย่างเนี่ยถึงไม่มีใครอยากทำงานด้วย”

“ก็แกเง”

“อันนี้มันเหตุผลวิสัยต่างหากยะ แก่งวิชาฉันก็ต้องเลือกแกอยู่แล้ว” อ้าว ยัยมอคค่าตกงนี่แกจะชมฉันหรือจะประชดเนี่ย

“งั้นพุงนี้เรามาคุยเรื่องการทำให้โครงการที่บ้านเธอจะกึ่ง แล้วเจอกันพุงนี้หนะ”

“อืม เจอกันพุงนี้จ๊ะ ” แล้วมอคค่าก็เดินออกไปทางที่เนสเล่าและทริโอเดินออกไปเมื่อกี้

วันเสาร์

“กึ่งงง ตื่นหรือยังงง” เสียงใครเนี่ยมาปลุกแต่เช้า คนเขาจะหลับจะนอน

“กึ่งเราจะเข้าไปแล้วนะ” เสียงนี้มัน... ๊ากกก แยกแล้วลืมนี่เรากับมอคค่าต้องช่วยกันทำโครงการนี้นะ ช่วยแล้วๆยัยกึ่งเอ๊ย ไม่น่าตื่นสายเลย

“กึ่งอยู่ไหม” เสียงถามของมอคค่าดังลงมาจากข้างล่าง

“รอแป๊บนึงนะ มอคค่าเดี๋ยวลงไป” เมื่ออะ โคนคอบเสร็จจันท์ก็รีบแปร่งฟันอาบน้ำและแต่งตัวอย่างรีบเร่ง

“ขอโทษที ที่ให้รอ แล้วนี่มันอะไรเนี่ย” เมื่อฉันทเดินเข้ามาในห้องรับแขกก็เห็นมอคค่าแบกกระเป๋าข้างกับกระเป๋าเดินทางมาสามใบ แล่มือทั้งสองข้างก็ถือหนังสือมาด้วย หน้าปกของหนังสือยังเขียนว่า BIOLOGY อีก

“ทำไมต้องแบกมาอะด้วยล่ะ ที่บ้านจันท์ก็มี” ฉันทถามด้วยความแปลกใจ

“ก็ฉันไม่ค่อยรู้เรื่องพวกนี้นี่นา ก็เลยเอามาเพื่อ เรียนกับครูอังคณาแล้ว โคตรงงอะนะเลย มาๆเรามาช่วยกันคิดดีกว่าว่าจะทำเรื่องอะไรดี” ระหว่างที่มอคค่าพูดจันท์นั่งลงบนโซฟาแล้วหยิบหนังสือที่มอคค่าแบกมาดูเพื่อมีเนื้อหาที่น่าสนใจที่อยากจะทำ

“ฉันว่าเราทำเรื่องการถ่ายทอดทางพันธุกรรมดีไหมที่มันมีเรื่องเกี่ยวกับเมนเดลด้วยอะ” ฉันทลองเสนอเนื้อเรื่องที่จะทำให้มอคค่าฟัง ถึงแม้มอคค่าจะเรียนไม่เก่งแต่ยัยนั้นต้องรู้จักอยู่แล้วว่าเมนเดลเป็นใคร

“หืม” มอคค่าที่อ่านหนังสืออยู่ ก็เงยหน้าขึ้นมาแล้วถามว่า “เมนเดลคืออะไรหรอ”

0-0“นี่เธอ ไม่รู้จักเมนเดลหรอ” บ้าหรือเปล่า เมนเดลเลยนะ จะไม่รู้จักได้ยังไง คำถามที่ถามไปเมื่อสักก็ก็เป็นแค่คำถามเบสิกเลยนะ ขนาดเด็กประถมยังรู้เลย

“เฮ้อ มอคค่าเอ๊ยฟังให้ดีนะเมนเดลก็คือ” และจันท์ก็ได้สาธยายความรู้พื้นฐานการถ่ายทอดทางพันธุกรรมให้กับยัยมอคค่าฟัง

“การถ่ายทอดทางพันธุกรรมนั้นก็คือลักษณะต่าง ๆ ในสิ่งมีชีวิตจะถ่ายทอดไปทาง ยีน ที่อยู่ใน เซลล์สืบพันธุ์ และเมนเดลก็เป็นคนที่ประสบความสำเร็จกับการทดลองนี้ เมนเดลเริ่มทำการทดลองผสมพันธุ์ถั่วลิ้นเต้าโดยเก็บรวบรวมพันธุ์ถั่วลิ้นเต้า 34 สายพันธุ์ แล้วทำการผสมข้ามพันธุ์ไปมา จากนั้นก็นำเมล็ดที่ได้จากการผสมพันธุ์ไปปลูกเพื่อสังเกตลักษณะของถั่วลิ้นเต้ารุ่นต่างๆ เมนเดลใช้เวลาในการทดลองนานถึง 7 ปี จึงสามารถจะสรุปผลได้ สำหรับพวกเราแล้วมันเป็นการทดลองที่ทรมาณมากซึ่งถ้าหากเป็นพวกเราก็คงแบบว่า.... เอ้อ! ช่างมันเถอะ”

“เข้าใจหรือยังมอคค่า”

“ฮ่าๆๆ ก็พอจะเข้าใจนะ” ฉันทตอบ

“ถ้าอย่างนั้นตกลงหัวข้อหลักเราจะทำเรื่องการถ่ายทอดทางพันธุกรรม เดียวเราจะแบ่งหน้าที่กัน” ฉันทได้เสนอความคิดเห็นกับมอคค่าเพราะเดี๋ยวยังทำงานทุกอย่างมันต้องตกลงมาที่ฉันทแน่นอน

“แล้วเราจะแบ่งหน้าที่งานกันยังไงดีล่ะ” มอคค่าถาม และจันท์ก็ไม่รอรีบตอบกลับไป

“เดี๋ยวมอคค่าทำเรื่องการผสมลักษณะเดียว การผสมสองลักษณะ การผสมสามลักษณะหรือมากกว่า และ การทดสอบจีโนไทป์ และอย่าลืมหาความหมายศัพท์เฉพาะของคำแต่ละคำด้วยว่ามันหมายถึงอะไร”

“โหยยยย เฮอะจังเลยอะ จะทำไหวไหมเนี่ย” มอคค่าบ่น

“ไม่ไหวก็ต้องไหว เพราะมันเป็นหน้าที่ของเราที่ต้องทำมันก็ไม่ต่างอะไรกับแคะหูหน้า”

“แล้วแคะทำอะไรอะไรอะ”

“เท่าที่มีก็กฎของเมนเดลซึ่งก็มีการแยกของยีนและกฎการรวมอิสระของยีนแล้วก็มีการถ่ายทอดทางพันธุกรรมที่ไม่เป็นไปตามกฎของเมนเดล หัวข้อย่อยที่ต่อมาก็จะมีลักษณะเด่นไม่สมบูรณ์ ลักษณะเด่นร่วมกัน พอลิยีน และการถ่ายทอดพันธุกรรมที่อยู่ในิวเคลียส”

“เธอเยอะกว่าของฉันอีกอะ”

“ก็ใช่ะสิ ของแกง่ายสุดแล้ว” ฉันพูดแบบประชดเพื่อให้มันรู้สึกตัว

“เธอไปหาเนื้อหามาแล้วเดี๋ยววันจันทร์มาอธิบายให้ฉันฟังด้วยว่าลักษณะแต่ละอย่างมันเป็นยังไง”

“คร้าบบบ คุณครูอังคณา สอง”

“เมื่อไหร่จะไรนะ”

“อ้อ เปล่ามันแค่ไม่ใช่ใหม่ฉันขอตัวกลับก่อนนะ” และมอค่าก็รีบเก็บกระเป๋าและแบกหนังสือและรีบออกจากบ้านฉันทันที แฮ่ออ ได้แต่ถอนหายใจ ว่าแล้วฉันก็นั่งพลาจคิดว่าเราควรจะทำโครงการเรื่องอื่นด้วยดีไหมอย่างเช่นพันธุศาสตร์และเทคโนโลยีทางดีเอ็นเอหรือว่าจะเป็นเรื่องยีนและโครโมโซมดี เอาอย่างนี้ก็แล้วกันทำสามเรื่อง โดยเน้นเรื่องการถ่ายทอดทางพันธุกรรมเป็นหลัก ส่วนอีกสองเรื่องเป็นแค่เนื้อหาเล็กๆน้อยๆก็แล้วกัน ว่าแล้วฉันก็ค้นเนื้อหาต่างๆทางอินเทอร์เน็ตและหนังสือทันที

เวลา สองทุ่ม

“ไอ้ยัย เมื่อไหร่ นี่ก็โมงแล้วเนี่ย” ฉันที่นั่งค้นหาข้อมูลอยู่นานก็เหลือบดูเวลาที่เขานอยู่บนเพดาน เมื่อเห็นเวลาก็ต้องO_O

“กรี๊ดดดด นีมันอะไรเนี่ย สองทุ่มแล้วหรอเนี่ย ว่างจะทำยังงี้ดี ที่บ้านก็ไม่มีใครอยู่ข้างนอกก็มีค่าน้ำแล้วแล้วเราจะไปซื้ออะไรกินดีเนี่ย ในบ้านก็ไม่มีของกิน” ว่าแล้วฉันก็รีบวิ่งเดินลงไปชั้นล่างไปเปิดตู้เย็นดูว่ายังมีอะไรให้กินบ้าง เมื่อเปิดตู้เย็นก็เห็น

“ของกินมาจากไหนเยอะแยะวะเนี่ย” ดูจำได้ว่าของกินไม่เหลืออยู่แล้วเนี่ยและคนอย่างฉันก็เป็นพวกที่เดินซื้อกับข้าวไม่เป็นด้วย

“ว่าไอ้ยัยน้องรักอยู่ดีก็วิ่งลงมา จนที่อาบน้ำอยู่แทบสะดุ้งแหละ” อยู่ดีก็มีเสียงผู้ชายที่ฟังคุ้นเคยมาพูดอยู่ใกล้และมายืนหัวฉันอย่างแรง หัวฉันจะหลุดไหมเนี่ย แต่เสียงนี้ทำให้ฉันรู้สึกดีใจมากๆ

“เฮียเก่งงงง กรี๊ดดดดถึงจ้งเลย ไม่ได้เจอกันตั้งนานแหละ” เฮียเก่งหน้าเหวอทันที ไม่คิดล่ะสิว่าฉันจะกล้าทำ เพราะตอนนี้สิ่งที่ฉันทำอยู่ก็คือกระโดดเกาะและยื่นหน้าเข้ามาใกล้ ซึ่งทุกครั้งที่เวลาเราเจอหน้ากันที่ห่างหายกันไปนาน เวลาเจอหน้ากันที่ไรได้แบบว่า... ไม่พูดคิดว่า

“แล้วเป็นอะไรเนี่ยอยู่ดีๆก็วิ่งลงมา รู้ไหมว่าบ้านจะพังก็เพราะแกนะยัยกิ้ง”

“อ้าว ก็หนูนั่งทำรายงานอยู่บนห้องนานเพลินไปหน่อย รู้ตัวอีกทีก็สองทุ่มแล้ว คิดว่าจะไม่มีข้าวให้กินแล้วนะเนี่ย”ฉันหยอดคำพูดอย่างน่าสงสารให้พี่ชาย เพื่อพี่ชายจะใจอ่อนแล้วทำกับข้าวให้ฉันกิน

“สมน้ำหน้า ไปเลยไป เฮียซื้อกับข้าวมาตั้งเยอะ ถ้าหิวนักก็ไปอุ่นกินเอง พี่จะขึ้นไปเล่นเกมแล้ว บ้ายบายนะน้องรัก” แงก! มันไม่สะทกสะท้านเลยอะ ไอพี่บ้า

วันจันทร์

“อ่านอะไรอยู่อะเนสเล่” ฉันทามหนังสือที่เนสเล่อ่านอยู่ซึ่งในความเป็นจริงแล้วฉันอยากรู้มากเลยว่ามันยังโกรธฉันอยู่หรือเปล่า

“หืม ก็เห็นอยู่ไม่ใช่หรือว่าเราอ่านอะไรอยู่”เมื่อเนสเล่พูดเสร็จก็หันหนังสือกลับหลังแล้วให้ฉันดูชื่อหนังสือ

“วิวัฒนาการ อย่างบอกนะว่าเธอจะทำเรื่องนี้”

“ถูกต้อง ถึงแม้ว่าฉันจะไม่ได้คู่ทำโครงการที่ดีเหมือนเธอ แต่ฉันก็สามารถขอคำปรึกษากับอาจารย์และรุ่นพี่ได้เหมือนกันและอีกอย่างหนังสือนี้รุ่นพี่ที่ชื่อ โบให้มานะ เขาบอกว่ามันเป็นหนังสือที่ดีมากที่สุดเลยเอามาให้ฉันยืม”ฉันเงย

“ตกลงว่าเธอยังไม่หายโกรธฉันใช่ไหม”ฉันทามอย่างจริงจัง

“ก็แล้วแต่จะคิดนะ ถ้าเธอยังไม่แก่นิสัยชั่ววอกของตัวเองฉันก็ไม่ว่าจะพูดยังไง”เมื่อเนสเล่พูดจบอาจารย์ประจำชั้นก็เข้ามาในห้องพอดี คำพูดของเนสเล่เมื่อคืนนี้ทำให้ฉันสะอึกไปเลย นิสัยฉันมันแยขนาดนั้นเลยหรือ

“จริงด้วยสิ!!”

“อะไรขนาดกันต์ อยู่ก็พูดแทรกที่ครูกำลังพูดอยู่”

“ขอโทษค่ะ” อายเลยดูเพื่อนหันกันมามองที่เราใหญ่เลย (ยกเว้นเนสเล่) จริงด้วยสิแล้วนี่ยัยมอคค่าและทรี โอหายไปไหนเนี่ย อยากรจะถามเนสเล่ก็ไม่กล้าถาม

“งั้นครูก็ขอฝากงานวันวิทย์กับห้องพวกเธอก็แล้วกันนะ พอดีครูไม่มีเวลามาเป็นที่ปรึกษากับพวกเธอได้”

“อ้าว ทำไมล่ะคะอาจารย์ วันเสาร์นี่ก็เป็นวันหยุดนี่” นักเรียนคนหนึ่งถามอย่างสงสัย

“พอดีครูต้องไปดูคอนเสิร์ตบ๊ิกเบงหนะ ชั่วโมงโยมรุมก็มีแค่นี้ไปเรียนวิชาอื่นต่อได้” และอาจารย์ก็เดินออกไปพร้อมกับหน้าเหวของนักเรียนในห้อง

“เฮ้ออออ ” ฉันทนั่งถอนหายใจปลงกับชีวิตของตัวเอง

“ถอนหายใจยังกับคนแก่แหละอัยกึ่ง”

“เขี่ย มาตั้งแต่เมื่อไหร่อัยทรีโอ”

“ก็มาตั้งแต่ที่แก่ทำตัวเหมือนกับคนแก่นั่นแหละ” อ้าว ไอ้เพื่อนคนนี้นี่

“แกไม่ได้โกรธฉันแล้วหรือ”ฉันทถามอย่างสงสัยเพราะตอนนี้เนสเล่ก็ยังไม่หายโกรธฉันเลย แถมยังไม่มืที่ว่าอยากจะพูดกับฉันด้วย

“ฉันหนะหายโกรธแกตั้งชาติที่แฉ่วนุนน”

“อ้าวแต่ยัยเนสเล่ยังไม่หายโกรธเราเลย”

“ยัยเนสเล่มันเป็นคนที่ไม่ชอบคนนิสัยวอกแวกหนะ แล้วบังเอิญแกก็อยู่ในเครือข่ายของพวกที่วอกแวกซะด้วยสิ”

“นี่แกพูดอย่างมีหลักการมากเลย ว่าแต่นี่ยังมอค่าอยู่ไหนหนะไม่เห็นตั้งแต่เมื่อเช้าแล้ว” ฉันทามถึงมอค่า เพราะไม่รู้ว่าตอนนี้มันหายหัวไปไหน

“อ้อ เห็นมันบอกว่าแกให้มันหาข้อมูลอะไรไม่รู้ตอนนี้ก็ยังคงหาอยู่มั้ง สงสัยจะมาเรียนตอนกลางวันหนะ”หยุดเรียนครึ่งวันเพื่อหาข้อมูลที่ฉันทบอ อะไรมันจะโอเวอร์ปานนั้นแถมฉันทิ้งให้มันหาเมื่อสองวันที่แล้วนะยังหาไม่เสร็จอีกหรือ ชักรู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดียังไงยังงั้นสิยัยกั้ง =.=

ตอนบ่าย

เมื่อฉันเดินเข้ามาในห้องเรียนก็เห็นมอค่านั่งอยู่

“อรุณสวัสดิ์จรัลกั้ง” อรุณสวัสดิ์บ้านเรอลิ นี่มันตอนกลางวันแล้วนะ

“สวัสดิ์จรัล ได้ข่าวว่าโคตเรียนเพื่อจะมานั่งหาข้อมูลที่ฉันทบอให้หาใช้ไหมเอ่ย แต่รู้สึกว่าคุณให้เธอหาไปตั้งแต่สองวันที่แล้วนะ”

“555555” คูมันหัวเราะ

“แล้วไหนล่ะข้อมูลที่ฉันทบอให้หา” ฉันทพูดพร้อมกับแบมือเพื่อที่จะดูว่ามอค่าทำมาจริงหรือป่าว

“นี่ฮะ งานที่เธอให้ทำ”

“ไหนลองบอกมาสิว่ามันหมายถึงอะไรบ้างที่ฉันทบอให้หา”

“ได้เลยจรัล”

“การผสมลักษณะเดียวหรือเรียกภาษาอังกฤษว่าmonohybrid crossเป็นการผสมระหว่างพ่อพันธุ์และแม่พันธุ์เพื่อศึกษาการถ่ายทอดลักษณะทางพันธุกรรม โดยพิจารณาลักษณะที่ต้องการผสมเพียงลักษณะเดียว เช่นผสมหนูสีดำกับหนูสีขาวโดยพิจารณาลักษณะสีขนของหนูเท่านั้นซึ่งจะมียีนแค่คู่เดียว จบข่าวจรัล”

“แค่นี้” ฉันทอึ้ง

“อ้อ ก็แค่นี้แหละฉันทหาได้แค่นี้”นี่เธอจะบ้าหรืออัยมอค่า ฉันทให้เวลาหาตั้งนานกลับได้ข้อมูลมาแค่นี้ สมมเธอทำด้วยอะไรเนี่ยฉันทไม่อยากจะเชื่อเลยจริงๆ อาจจะพูดอย่างนี้แต่ก็ไม่กล้าพูด -v-

“เธอหามาได้แค่นี้หรือ”ฉันทถามแบบแอบประชด

“อืม” และแล้วอารมณ์ของฉันทก็ขึ้นปรี๊ดทันที มันทนไม่ไหวแล้ว ไร้ขยขย ยังมีหน้ามาตอบแบบหน้าคาเฉย

“เธอจะไปแล้วหรือไง ฉันทให้เวลาหาตั้งสองวันเชียวนะแต่เธอกลับหาไม่ได้แค่นี้ อยู่ชั้นไหนแล้วหรือว่าอยู่นูบาลหรือไงเนื่อหาที่เธอหาที่ยังกับเด็กอนุบาลหา ไปเรียนใหม่สิใหม่นี๊

“เกิดอะไรขึ้นกั้ง”ทริโอรีบวิ่งเข้ามาหาด้วยความตกใจทันที

“อาจารย์ยังคงมาแล้ว” เสียงเด็กนักเรียนคนหนึ่งตะโกน

“ก็ถามน้องแกสิว่ามันเกิดอะไรขึ้น”เมื่อฉันทพูดจบก็เดินกลับเข้าที่โต๊ะทันทีด้วยความอารมณ์โกรธ

“เอาละ นักเรียนวันนี้ครูจะบอกรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับโครงการว่าต้องทำอะไรอีกบ้าง สำหรับใครที่ทำเรื่องเกี่ยวกับระบบนิเวศหรือการถ่ายทอดทางพันธุกรรมให้ทำเป็นแบบสื่อการเรียนการสอนในรูปแบบ power point ส่วนเรื่องวิวัฒนาการและเรื่องอื่นให้ทำมาในรูปแบบไหนก็ได้แล้วแต่นักเรียนเลย”

“อ้าว อาจารย์ทำไมต้องเป็นแค่สองเรื่องนี้ล่ะคะที่ต้องทำในรูปแบบ power point”

“นั่นก็เพราะว่าเรื่องพันธุศาสตร์เป็นเรื่องที่พวกเธอบางคนอาจจะคิดว่ายากที่สุดแต่ในทางกลับกันแล้วถ้าพวกเธอลองตั้งใจอ่านเรื่องนี้ให้ดีๆ และลองพยายามทำความเข้าใจกับมัน มันก็จะง่ายแถมเนื้อหาเรื่องนี้ก็มีเยอะมารวมทั้งเรื่องระบบนิเวศด้วย ครูก็เลยอยากให้พวกเธอทำมาในรูปแบบนี้เพื่อที่จะให้เป็นรูปแบบตัวอย่างให้พวกเธอน้องดู โดยเฉพาะชนากานต์ ครูฝากความหวังโครงการนี้ไว้ที่เธอเพราะครูเชื่อว่ารูปแบบที่เธอทำมานั้นต้องดูดีแน่นอน งั้นเรามาเริ่มเรียนเรื่องระบบนิเวศกัน” ซวล่ะสิที่นี้ถูกเล่นฝากความหวังไว้อย่างนี้แล้วงานจะเหลือหรือ แถมยังต้องทำเป็นรูปแบบ power point ตัวเองยังไม่เก่งคอมอยู่ อย่างนี้สิถึงจะเรียกว่างานงอกของแท้ ฮ่าๆๆๆๆๆ

“มีใครพอจะรู้อะไรบ้างว่าระบบนิเวศที่มีขนาดใหญ่ที่สุดเรียกว่าอะไร” ไบโอสเฟียร์ ฉันแอบตอบในใจเพราะฉันมั่นใจว่าตัวเองจะต้องโดนให้ตอบอย่างแน่นอน และยังไม่น่าได้คิดอาจารย์ก็หันหน้ามาทางฉันแล้วพูดว่า

“ชนากานต์ เธอตอบได้ไหม”

“เออ... ไบโอสเฟียร์หรือเปล่าคะ” ฉันแก้มือทำเป็นตอบตะกุกตะกัก ดูว่าแล้วเชื่อว่าต้องโดน

“ถูกต้อง โลกของเราจะมีระบบนิเวศอยู่มากมายทั้งระบบนิเวศบนบกและระบบนิเวศในน้ำ ซึ่งรวมกันเป็นโลกของสิ่งมีชีวิตหรือเรียกว่าไบโอสเฟียร์นั่นเองซึ่งจัดเป็นระบบนิเวศที่มีขนาดใหญ่ที่สุด” อืมรู้สึกว่าย่ออาจารย์บรรยายเท่าไรตัวเราก็เริ่มรู้สึกง่วงขึ้นมาทันที ไม่นไหวแล้ว...

“กึ่ง ตื่นได้แล้ว ยัยกึ่ง”

“หะ...หืม อ้าวทริโอมีอะไรหรือ”

“นี่มันเลยเวลาเลิกเรียนแล้ว ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าคนอย่างเธอจะมหาหลับในคาบเรียน”

“ฮ่าๆ ไม่มีรู้สึกสงสัยจะเครียดละมั้งถึงได้ง่วงอย่างนี้”

“เธอจะไปเครียดทำไม เก่งไม่ใช่หรือสำหรับเธอโครงการก็เหมือนกับปลอกด้วยเข้าปากนั่นแหละ”

“มันก็ใช้อยู่หรืออก แต่ว่าต้องทำเป็น power point ด้วยนะสิ ฉันถึงได้เครียดไง” แค่นี้ก็ปวดหัวจะตายอยู่แล้ว

“นี่กึ่งเธอลืมไปแล้วหรือไงว่าเธออยู่กับมอคค่าอะ”

“ทริโอ เธออย่าไปพูดถึงมอคค่าหรืออก ให้ช่วยหาเนื้อหาแค่นั้นยังทำไม่ได้เลย” พุดแล้วฉันก็ยังงุนไม่หายเลย

“เรื่องที่แกพูดมันก็จริงอยู่หรืออกที่มอคค่าจะหาเนื้อหามาได้แค่นี้ แต่ลองคิดในทางกลับกันดูสิ ถึงมอคค่าจะไม่เก่งเรื่องพวกนี้แบบแกแต่ยัยนี่เก่งด้านคอมนะเว้ย แกก็แก้หาเนื้อหาแล้วส่งไปให้มอคค่าทำเป็น power point ก็เสร็จแล้ว ลองให้มอคค่าทำดูสิยัยนี่เรียกว่าเทพได้เลยมั้ง ไม่น่าว่ารูปแบบ power point ออกจะออกมาสวยก็ได้ เห็นไหมคนเรามันต้องมีด้านบวกและด้านลบบ้างสิแจะจะไปเอาอะไรมากับมอคค่ามันที่แกไม่เก่งคอม มันยังไม่เห็นว่าจะอะไรแกเลย ทางที่ดีแกควรจะต้องไปขอโทษมันด้วย”

“อืม” ฉันได้แต่ตอบว่าอืม ทริโอเล่นสั่งสอนฉันอย่างกับแม่แหละแต่ก็เอาเถอะ รีบไปขอโทษมอคค่าดีกว่า

“ว่าแต่ตอนนี้มอกค่าอยู่ไหนล่ะ”

“แกล่นว่ามันอย่างนั้นมันคงจะอยากอยู่ที่โรงเรียนต่ออยู่อะนะ ป่านนี้ก็คงกลับบ้านแล้วมั้ง”

“อ้าวแล้วแกละ ไม่กลับบ้านหรือหรือ”

“ยังอะต้องอยู่ทำโครงการกับไอวิวมันหนะ”

“ແກทำเรื่องอะไรอะ”

“ฮึๆ แน่นอนคนอย่างฉันนะหรือก็ทำเรื่องพันธุศาสตร์และเทคโนโลยีทางดีเอ็นเอยังงี้ล่ะ”

“โหวว ยากนะเว้ยเรื่องนี้อะ แกจะทำโหวหรือ”

“มาอีกแล้วนิสัยแบบนี้ ชอบดูถูกคนอื่นเนี่ย ที่ฉันทำเรื่องนี้ก็เพราะว่ามันเป็นเรื่องเกี่ยวกับเทคโนโลยีหนะ พอฉันอยากเรียนเกี่ยวกับพวกเทคนิคการแพทย์ด้วยก็เลยสนใจเรื่องนี้ ใหนๆก็ใหนๆแล้วเธอมาช่วยอธิบายให้วิวฟังหน่อยสิว่าเรื่องพวกนี้มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร ไอวิวมันก็เหมือนกับมอกค่านั่นแหละไม่ค่อยรู้เรื่องพวกนี้มากเท่าไร”

“ได้สิ ฉันจะอธิบายการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีทางดีเอ็นเอก็แล้วกัน” และฉันกับทรี โอและรวมทั้งวิวกันมานั่งฟังที่ฉันจะบรรยายให้ฟังที่ได้ค้นคว้าหาข้อมูลแล้วด้านหลังของโรงเรียน

“การประยุกต์ใช้นั้นจะใช้ได้ทางด้านเชิงการแพทย์และเกษตรกรรมเชิงนิติวิทยาศาสตร์เชิงการเกษตรและการใช้พันธุศาสตร์เพื่อศึกษาต้นคว่ำหาถิ่นและหน้าที่ของยีน”

“แล้วมันต่างกันยังไงล่ะ” วิวถามอย่างด้วยความสงสัย

“ฉันก็รู้แค่พอคร่าวๆนะพวกทางด้านเชิงการแพทย์นี่ก็จะประยุกต์ใช้ไปในทางวินิจฉัยโรค การบำบัดด้วยยีน หรือการสร้างผลิตภัณฑ์ทางเกษตรกรรม เช่น การใช้เทคนิค PCR เพื่อตรวจสอบว่ามีจีโนมของไวรัสอยู่ในสิ่งมีชีวิตนั้นอยู่หรือไม่หรือว่าจะเป็นการผลิตโปรตีน เช่น การผลิตฮอร์โมนอินซูลินซึ่งวิธีนี้เป็นตัวอย่างแรกที่นำเทคโนโลยีทาง DNA มาใช้ในการผลิตสารที่ใช้เชิงเกษตรกรรมเพื่อรักษาโรคเบาหวาน”

“อ้อ...อืมๆ”

“และก็ยังมียีกในเชิงการเกษตรเช่นการทำฟาร์มสัตว์หรือการสร้างพืชตัดแปรพันธุกรรม”

“แล้วมันต่างกันยังไงล่ะ” ทรี โอถาม -O-

“ก็เนี่ยจะอธิบายให้ฟัง การทำฟาร์มสัตว์เนี่ยเขาจะใช้เทคโนโลยีทาง DNA ปรับปรุงพันธุ์สัตว์เพื่อให้มีลักษณะที่ดีขึ้นโดยใช้วิธีการเคลื่อนย้ายยีน ส่วนการสร้างพืชตัดแปรพันธุกรรมก็เหมือนกับสัตว์นั่นแหละแต่จะง่ายกว่าของสัตว์ก็ตรงที่ว่าพืชนั้นมีศักยภาพในการรับยีนจากภายนอก และสามารถสร้างต้นพืชขึ้นใหม่จากเซลล์ เนื้อเยื่อหรือส่วนต่างๆได้ ฉันอธิบายแค่นี้พอจะรู้เรื่องไหม”

“อืม เราก็พอจะเก็ตบ้างแล้วละ ขอคุณมากเลยกึ่งที่พูดส่วส่วเวลาอธิบายให้พวกเราฟัง” วิว ขอขอบคุณอย่างลึกซึ้งซึ่งถ้าเป็นไอทรี โอมันก็คงจะ....

“เฮ้ย ขอบใจนะเว้ยเพื่อนที่มานั่งอธิบายให้พวกเราทั้งสองเข้าใจกัน เพื่อเป็นการตอบแทนฉันมีเรื่องหนึ่งจะมาบอก” อยู่ดีๆทรี โอก็พูดแล้วยื่นหน้าเข้ามาใกล้ฉัน(มันคงจะไม่กินฉันหรอกนะ)

“เรื่องอะไรล่ะ” ฉันทถามอย่างแปลกใจกับคำพูดและท่าทางของมัน

“ก็เรื่องที่แกะทะเลาะกับเนสเล่และมอคค่ามันอะ”

“มอคค่ากับเนสเล่ทำไมหรอ”

“มอคค่าอย่าเพิ่งไปสนใจ สนใจไอเนสเล่ก่อน ตอนนี้นะมันไม่ได้โกรธแค้นแต่มันแค่อยากจะสั่งสอนกับนิสัยแย่ๆของแกที่เท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นแกอย่าไปเครียดและกังวลกับเรื่องนั้นล่ะ ความจริงแล้วฉันก็ไม่อยากบอกหรอกนะเพราะเนสเล่มันเป็นคนบอกเองว่าอย่าเอาเรื่องนี้ไปบอกกับแก ขนาดมอคค่าเองก็ยังไม่รู้เรื่องนี้เลยแต่ที่ฉันบอกแกก็เพราะว่าเห็นแกงานก็เยอะอยู่แล้วแล้วยังจะมาเครียดเรื่องเพื่อนอีก ฉันก็เลยตัดสินใจที่จะบอกแกเพื่อไม่ให้แกเครียด แดมเครียดมากจะวังเส้นเลือดในสมองแตกล่ะ เข้าใจไหมไอเพื่อนรัก” เมื่อทรีโอพูดเสร็จก็เอากำปั้นมาเชกหัวฉันทำขี้กับฉันเป็นเด็กน้อย แต่ว่าเมื่อทรีโอพูดอย่างนี้กับฉันแล้วก็ทำให้ฉันรู้สึกดีใจและเสียใจ ดีใจที่ยังมีเพื่อนที่มากอดปลอบใจและคอยอยู่เป็นเพื่อนเรายามที่เราเสียใจและเสียใจที่เราไม่น่าที่จะทะเลาะกับเพื่อนด้วยเรื่องเล็กๆเท่าพริกขี้หนู และเนื่องจากความกดดันทั้งอาจารย์และเรื่องเพื่อนที่มันประดังเข้ามาทำให้ฉันออกสั่นมันไม่ไหวอีกต่อไป

“เฮ้ย ไอกิ่งคำพูดของมันมันซึ่งขนาดนั้นเลยหรอ ถึงกับต้องร้องไห้มาหนะ” อีๆๆๆ อือออออออออ.....

“ก็มันไม่ไหวแล้วนี่ แกเห็นฉันยิ้มมาทั้งวันจึงคิดว่าฉันไม่ได้มันแต่คิดมากอยู่หรือไง”

“ก็ใช่ล่ะสิ” คุณนาคอบ ไอเพื่อนบ้า อาจจะร้องไห้ออกมาเพื่อระบายความกดดันให้มันหายไปให้หมดจากตัวเราเพราะถ้าทำอย่างนี้แล้วมันจะทำให้เรารู้สึกสบายใจขึ้นมา

“อยากร้องกรี๊ดมาเถอะกิ่ง ถ้าแกไม่ไหวจริงๆ” ทรีโอที่ยืนอิงอยู่ถอนหายใจเอือกหนึ่งแล้วก็นั่งลงข้างตัวฉันแล้วดูผมและปลอบฉันอย่างโอนโยน ทรีโอแสร้งใหม่ว่าอึ้งแกทำอย่างนี้ฉันยิ่งอยากร้องไห้

“ขอบคุณมากนะที่คอยอยู่เป็นเพื่อนฉัน ฉันฉันทกลับบ้านก่อนนะ บ๊ายบาย” ฉันทโบกมือบ๊ายบายทรีโอ และมันก็โบกตอบกลับมาแล้วพูดว่า

“แล้วเจอกันพรุ่งนี้ หวังว่าเราจะได้เห็นผลงานเธอกับไอมอคค่ามันนะ เพราะพรุ่งนี้เป็นวันพรีเซนตงานของแก” ฉันทอึ้งและก็ตกใจมาก แล้วพูดออกไปว่า

“เฮ้ย!!! เดี่ยวพรุ่งนี้พรีเซนตแล้วหรอ ทำไมไม่มีใครบอกฉันเลยล่ะ”

“โทษทีวะ อาจารย์เค้าฝากมาบอกฉันให้มาบอกแกแต่ที่นี้....เพื่อนรักเอ๊ยขฉันลืมเลยว่าจะต้องบอกแก แต่อย่างน้อยฉันก็ไปโทษแกแล้วนะเว้ย ถ้าฉันฉันทไปก่อนล่ะ” เมื่อมันพูดจบก็รีบวิ่งบึ่งกลับบ้านทันทีโดยทิ้งฉันให้ยืนอิงอยู่อย่างนั้น ะ...อย่าบอกนะว่าที่เมื่อกี้มันคอยปลอบใจและคอยอยู่เป็นเพื่อนฉันทมาตลอดก็เพราะว่า..... ไอทรีโอออออออออ ฉันทจะ.....แก

“กลับมาแล้วคร่า” เมื่อฉันทรีบบึ่งกลับมาถึงบ้านก็รีบขึ้นห้องและเตรียมตัวที่จะส่งงานให้กับมอคค่าอย่างรีบเร่ง พร้อมกับนึกแค้นไอทรีโอมัน ฉันทเนี่ยที่ฉันทนั่งหาข้อมูลเมื่อคืนนี้มาทั้งหมดแล้วไม่ฉันทโลกแตกแน่ถ้าเกิดอาจารย์อึ้งคณาวิว่าฉันทยังทำรายงานไม่เสร็จปีนี้ก็อย่าหวังที่จะได้เกรดสี่เลยขี้กึ่ง โอ๊ยยยยย วันนี้นั้นเป็นวันอะไรวะเนี่ย

เวลาผ่านไป 15 นาที

ผู้ว่าคอยยังชั่ววินาทีสุดท้ายส่งข้อมูลเสร็จสักที ส่วนที่เหลือก็ได้แต่ฟังมอคค่าแล้ว เมื่อฉันส่งเสร็จก็พลางนึกคิดว่าควรจะไปหามอคค่าดีไหมแต่ยังไม่ทันได้ตัดสินใจเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นมาและชื่อสายที่เรียกเข้าก็ไม่ใช่ใครซึ่งก็เป็นมอคค่านั่นเอง

“เฮ้...ฮัลโหล”ฉันรับโทรศัพท์ด้วยอาการตื่นเต้น

“ฮัลโหลถึง งานที่ส่งมามันคืออะไรหรอ”

“ตอนนี้อย่าเพิ่งถามฉัน มอคค่าฉันต้องเพิ่งแกแล้วนะเพื่อนยาก”

“เอ...แป๊บนะกึ่ง พี่โทรไปแกส่งอะไรก็มันหนะ” ป่าว พี่ไม่ได้แกส่งสักหน่อย เสียงคำพูดแก้ตัวของทรี โอดังเข้ามาในโทรศัพท์ฉัน คุมมันพูด

“มีอะไรหรือเปล่ากึ่ง คูริบร้อนเชียว” จะไม่ให้รีบร้อนได้ไง งานมันต้องส่งพุงนี้แล้ว

“มอคค่า งานวิชาชีพของเราต้องพรีเซนต์พุงนี้”

“หาๆๆๆๆๆๆ”

“อย่าเพิ่งหา ตอนนี้อย่าถามฉันทำให้หมดแล้ว เหลือแต่ก็พวกทำpower point อะ คือแบบว่า... ฉัน”

“ไม่ต้องห่วงเดี๋ยวพวกที่เหลือเราทำเอง power point ใช้ใหม่ได้เดี๋ยวฉันทำให้ไม่ต้องเครียดกะกึ่งแล้วก็มีเรื่องอีกอย่างหนึ่ง ขอโทษนะเรื่องเมื่อเช้านี้ที่ทำให้เธอโกรธหนะ ”

“เรื่องนั้นหรอ เราก็ต้องขอโทษเหมือนกันที่พูดไม่ดีกับเธอไป ถ้าอย่างนั้นเรามาคืนคืนกันนะ ”

“อืม ขอบคุงมาเลยนะกึ่งทำให้โอกาสฉัน งานนี้ฉันจะตั้งใจทำงานอย่างเต็มที่เลย”

“อืม ผากด้วยนะแล้วก็ขอบคุงมากนะมอคค่าที่เธอยังให้อภัยฉันที่ฉันพูดกับเธอแรงเกินไป”

“เรื่องแค่นี้ไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย แค่นี้ก่อนนะ บ๊ายบาย”

“บ๊ายบาย” เมื่อฉันวางสายโทรศัพท์จบ ก็อ้อมอย่างกับคนบ้าอยู่คนเดียวในตอนนี้ฉันกำลังอ้อมอย่างมีความสุขที่ได้คืนดีกับเพื่อนที่มีเสียงหนึ่งดังขึ้นมา

“เป็นบ้าอะไรเนี่ย ถึงกับนั่งอ้อมอยู่คนเดียว” เสียงกึ่งซึ่งเป็นพี่ชายของฉันก็เดินเข้ามาแล้วมองหน้าฉันอย่างกับเจอจูกจากระ

“ก็คนมันมีความสุขนี่ จะนั่งอ้อมอยู่คนเดียวไม่ได้หรือไง” ฉันตอบกลับอย่างมีเหตุผล

“เออๆ เสียงกึ่งจะมามอบว่ากินข้าวได้แล้ว เสียงอ้อมกับข้าวไว้ให้วางอยู่บนโต๊ะหนะ คินนี้อาจจะไม่กลับบ้านนะ โปรเจกงานยังไม่เสร็จต้องไปค้างคืนที่มหาลัย อาจจะยังไม่กลับสองสามวัน”

“อืม ไปดีมาดีละรักษาตัวด้วย” เมื่อฉันพูดคำนี้ไปก็แปลกใจมากทำไมเสียงกึ่งไม่ยอมตอบกลับมาก็เลยยกหน้าขึ้น ไปมองก็เห็นหน้าเสียงอ้อมๆ

“เป็นไรอะเสียง”เมื่อเสียงอ้อมก็รับแก้ตัวว่า

“อ้อเปล่าเสียแค่ตกใจคำพูดของแกเมื่อกี้นี้ละ เพิ่งได้ฟังเป็นครั้งแรกจากปากน้องสาวนะเนี่ย”เมื่อเสียพูดจบก็เดินเข้ามาขี้นหัวฉันอย่างแรงแล้วก็เดินออกจากห้องฉันไป ทำให้ฉันอดนึกคิดไม่ได้ว่าวันนี้ถึงแม้จะมีเรื่องเศร้าคอยเข้ามาหาฉันแต่ฉันก็ยังมีความสุขที่เข้ามาหาฉันเหมือนกัน

วันต่อมา

“อรุณสวัสดิ์จิ้งจอก”

“อรุณสวัสดิ์จิ้งจอก” วันนี้เป็นวันที่ฉันมีความสุขมากเพราะได้คืนดีกับเพื่อนคนนี้แล้ว แลวันนี้จะเป็นวันที่ฉันพรีเซนต์งานอีกด้วยได้เวลาพิทวัสคะแนนอาจารย์แล้ว

“โย่ว สวัสดิ์จิ้ง” จู๋เสียงของทริโอก็ดังขึ้นมาเมื่อฉันหันหลังมองไปก็เห็นทริโอเดินมากู่กับเนสเล่

“สวัสดิ์จิ้ง” เนสเล่ทัก

“อืม สวัสดิ์จิ้ง”

กริ่งจิ้งง เสียงออกเข้าเรียนก็ดังขึ้นและอาจารย์ก็เดินเข้ามา

“เอาละวันนี้พรีเซนต์งานซะใหม่ คู่ของชนากานต์แล้วก็คู่ของพิชญา(เนสเล่)เตรียมตัวออกมาพรีเซนต์งานได้” ไอทริโอไหนแกบอกว่าคุณอาจารย์ฝากมาบอกแก่แก่นคนเดียวไม่ใช่หรือ แต่ทำไมเนสเล่มันดูไม่ตกใจเลยว่าของมันจะต้องออกมาพรีเซนต์วันนี้ ฉันหันไปหาไอทริโอด้วยฉายรังสีอำมหิตใส่มัน แต่มันก็ไม่สนใจ แลมันยังควิปากอีก

“กิ้ง ไปเตรียมตัวกันเถอะ” เสียงของมอคค่ารีบปลุกฉันให้ลุกขึ้นจากหลุมอำมหิตที่มีต่อ ไอทริโอมัน

“อะ... เอ้อ จ้ามอคค่า แล้วนี่เธอทำ power point เสร็จแล้วใช่เปล่า”

“อืม ฉันทำเสร็จแล้ว รับรองเลยว่าอาจารย์กับเพื่อนนักเรียนทุกคนต้องอึ้ง เรารู้ว่าเธอเก่งอยู่แล้วก็เลยทำเนื้อหาแหวกแนวที่ไม่เหมือนใครเขาทำกันนะ” เอ้อออ มอคค่าเธอไปทำอะไรกับเนื้อหาที่ฉันหามาให้เอ้อ แต่ช่างเถอะตายก็ตายด้วยกัน แล้วมอคค่าก็เดินไปที่คอมพิวเตอร์แล้วเสียบใส่แฟลชไดรฟ์เพื่อลงข้อมูลลงในเครื่องคอมพิวเตอร์ให้เพื่อนและอาจารย์เห็นและเมื่อฉันรูปแบบ power point ที่มันทำ หน้าตาของฉันก็เลย O_O

“เยี่ยม รูปแบบนี้แหละที่ครูต้องการสมแล้วที่เป็นงานของชนากานต์”เอ้อออ อาจารย์ยังคงคาดคะหนุอยากจะทำจริงจางว่าหนูไม่ได้ทำหรอกอะ ไอ power point เนี่ย เพื่อนหนูเป็นคนทำเองแหละ -v-

“แล้วใครเป็นคนพรีเซนต์ล่ะ ”

“หนูล่ะ” ฉันตอบพร้อมกับเดินออกมาที่หน้าห้องแล้วก็เริ่มสาธยายให้กับเพื่อนและอาจารย์ฟัง

“การถ่ายทอดพันธุกรรมจะแบ่งย่อยไปเป็นหลายหัวข้อซึ่งเนื้อหานี้ดิฉันขออธิบายใจความสำคัญก็แล้วกัน เพื่อนๆอาจจะรู้ใช่ไหมว่าเมนเดลคือใครและเขาได้ทำการทดลองอะไรบ้างซึ่งเนื้อหาส่วนนี้ดิฉันขอไม่พูดก็แล้วเพราะว่าทุกคนคงรู้กันหมดแล้ว งั้นเรามาเข้าสู่เรื่องสำคัญกันดีกว่า การผสมลักษณะเดียวหรือเรียกภาษาอังกฤษว่า monohybrid cross เป็นการผสมระหว่างพ่อพันธุ์และแม่พันธุ์เพื่อศึกษาการถ่ายทอดลักษณะทางพันธุกรรมโดยพิจารณาลักษณะที่ต้องการผสมเพียงลักษณะเดียว ส่วนการผสมสองลักษณะนั้นหรือเรียกว่า dihybrid cross เป็นการผสมโดยพิจารณาสองลักษณะ งั้นเรามาเข้าสู่เรื่องการข่มไม่สมบูรณ์ก็แล้วกัน การข่มไม่สมบูรณ์นั้น จะเป็นการที่แอลลีนหนึ่งไม่สามารถข่มแอลลีนหนึ่งได้อย่างสมบูรณ์ ทำให้ฟีโนไทป์ของพ่อแม่ที่เป็นฮอมอไซกัส...”

“เอ่อ ขอถามอย่างหนึ่งนะแอลลีนนี่ก็คือรูปแบบต่างๆของยีนหรือเปล่าอย่างเช่นตัวอย่างของยีนอันหนึ่งคือยีนที่กำหนดรูปร่างของใบหู บางคนจะมียีนที่กำหนดให้ใบหูมีรูปร่างแบบตั้งหูยื่นออกมาส่วนยีนอีกชนิดหนึ่งจะทำให้เกิดใบหูรูปร่างแบบที่ไม่มีตั้งหูยื่นออก เราเรียกรูปแบบที่ต่างกันของยีนว่าแอลลีนไซ้ใหม่” เพื่อนนักเรียนคนหนึ่งถามขึ้นและก็อธิบายความเข้าใจด้วยตนเองซึ่งเพื่อนคนนั้นก็พูดถูก

“ใช่แล้ว ฉันเรามาต่อกันเรื่องการข่มร่วมกันเลยเพื่อนๆจะรู้แล้วสินะว่ามนุษย์เรานั้นมีหมู่เลือดอะไรบ้าง ดิฉันขอยกตัวอย่างก็แล้วสมมุติว่าพ่อมีหมู่เลือดเอและแม่มีหมู่เลือดบีแสดงว่าลูกที่เกิดมานั้นจะต้องเป็นหมู่เลือดเอบี”

“อ้ออ้ออ้อ”

15 นาทีผ่านไป

“กลุ่มของดิฉันก็ขอจบการรายงานเพียงเท่านี้ค่ะ” เสียงปรบมือของเพื่อนๆก็ดังขึ้น บราโว่ววว แลเมยังมีคำพูดนี้พูดขึ้นมาด้วยนะ = =”

“เอาละ กลุ่มต่อไปกลุ่มของพิชญา กลุ่มนี้ทำเรื่องวิวัฒนาการไซ้ใหม่”ในที่สุดงานพีเรนเด้นวันนี้ก็ผ่านไปได้ด้วยดี (^3^)^Y

“ค่ะ ดิฉันวันนี้จะมาอธิบายเรื่องวิวัฒนาการค่ะ งั้นก็ขอเริ่มอธิบายเลยก็แล้วกัน วิวัฒนาการนั้นคือการเปลี่ยนแปลงของสิ่งมีชีวิตที่มีลักษณะเปลี่ยนไปจากบรรพบุรุษและสามารถถ่ายทอดลักษณะนี้ไปยังรุ่นต่อไปทำให้ลูกหลานที่เกิดขึ้นมีลักษณะแตกต่างจากบรรพบุรุษและถูกคัดเลือกให้มีชีวิตอยู่รอดในสภาพแวดล้อมที่ต่างกันในระยะเวลายาวนานได้”

ทุกคนในห้องเริ่มไปเฝ้าพระอินทร์กันเรื่อยๆแล้วละ แต่เอาหน่อยเถอะยัยเนสเล่าสุดสำห้ตั้งใจอธิบาย ฟังที่มันพูดหน่อยก็แล้วกัน

“ซึ่งเรื่องนี้มีนักวิทยาศาสตร์ชาวฝรั่งเศสและนักธรรมชาติชาวอังกฤษได้เสนอทฤษฎีเกี่ยวกับเรื่องนี้ขึ้นมาโดย ฉอง ลามาร์ก นักวิทยาศาสตร์ชาวฝรั่งเศสได้เสนอว่าอวัยวะส่วนใดที่มีการใช้งานมากในการดำรงชีวิตจะมีขนาดใหญ่และแข็งแรงขึ้น ขณะที่อวัยวะที่ไม่ค่อยใช้งานจะอ่อนแอและเสื่อมลงไป ส่วนชาลส์ ดาร์วิน นักธรรมชาติชาวอังกฤษได้เสนอว่าสิ่งมีชีวิตบนโลกนี้เป็นรุ่นลูกหลานที่มีลักษณะแตกต่างกันจากสิ่งมีชีวิตที่มีมาในอดีต ความแตกต่างนี้เกิดจากการสะสมลักษณะที่แตกต่างกันไปจากบรรพบุรุษแต่จะมีลักษณะที่เหมาะสมเท่านั้นที่จะถูกคัดเลือกให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ซึ่งเรียกทฤษฎีนี้ว่า ทฤษฎีการคัดเลือกโดยธรรมชาติ ” มันเริ่มนานแล้วนะเนสเล่า

30 นาทีผ่านไป

“ดิฉันขอจบรายงานเพียงเท่านี้ค่ะ” ครอกรๆๆ หะ...หืมจบแล้วหรอ นี้เราฟังที่เนสเล่าบรรยายจนผลอหลับไปแล้วหรอเนี่ย ตัวดิฉันเพิ่งตื่นจากการเฝ้าพระอินทร์ก็งัวเงียอยู่ที่เหลือบไปดูนาฬิกาที่ปรากฏว่า อูแม่อ้าวาววาว หมดคาบเรียนแล้วหรอเนี่ย นี้ไอเนสเล่ามันพีเรนเด้นจนหมดหัวโมงเลยหรือ เมื่อกันหันไปมองทางด้านอาจารย์อังกคาก็เห็นอาจารย์นั่งสะลึมสะลืออยู่ อืม อาจารย์ก็เ็นไปกับเขาเหมือนกันด้วยละ

“อาจารย์หมดเวลาเลิกเรียนแล้วละ” นักเรียนคนหนึ่งเตือนอาจารย์ด้วยความหวังดี

“อะ... อ้าว หมดเวลาแล้วหรือเอาละ งั้นชั่วโมงนี้ก็ขอจบเพียงแค่นี้ก็แล้วกัน”

“นักเรียนทั้งหมดทำความเคารพ” เสียงขอบคุณครับ/ค่ะดังขึ้นพร้อมกันทั่วห้อง

“นี่อัยกัจจันฐันะว่าเมื่อกี้แกแอบจับหลับอยู่ แลเม่น้ำลายไหลย่อยด้วยแหละ ฮ่าๆๆ” อยู่ดีที่รี โอก็วิ่งเข้ามาหาดิฉันแล้วพูดคำนี้

“จะบ้าหรอฉันจะไปทำทำอุบาทว์นั้นได้ยังไง”

“อ้าว ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ” เมื่อมันพูดเสร็จ ก็หยิบมือถือขึ้นมาเมื่อฉันมองไปที่มือถือมันก็พบว่า

“กรี๊ดดดด นี่เธอแอบถ่ายฉันเหรอ>////<” รูปมันแบบว่าอุบาทว์ชะมัดยากเลยอะ ไม่อยากให้ใครเห็นรูปนี้เลย

“นี่ๆมอค่า เนสเล่ มาดูรูปอะไรนี่สิ รับรองเงินล้านยังเอาไม่เอาอยู่เลย”

“รูปอะไรหรือทีโอ”เสียงมอค่าและเนสเล่พูดพร้อมกัน

“ไอทีโอ ้อัๆๆ”ฉันรีบตะโกนชื่อมันด้วยความเดือดดาลหวังว่ามันจะกลัวฉันบ้างนะ

“เออน่า” แต่มันก็ไม่กลัวฉัน เมื่อเนสเล่กับมอค่าเห็นรูปของฉันก็เงิบ

“ฮ่าๆๆๆๆๆๆๆ”เสียงหัวเราะของมอค่า -///-

“ฮ่าๆๆๆ”ตามด้วยเสียงหัวเราะของเนสเล่ -//////////-

“โธ่ๆๆๆๆ”แล้วก็ไม่ใช่เสียงใครนอกจากไอทีโอมัน =_= แต่เมื่อฉันเห็นเพื่อนๆทั้งสามคนนั้นแล้วก็อดที่จะหัวเราะไม่ได้ก็เลยหัวเราะตามเพื่อนไป

“ฮ่าๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆ”เสียงหัวเราะของพวกเราทั้งสี่คนหัวเราะกันจนกลบเสียงในห้องกันอย่างมีความสุข ทำให้ฉันรู้สึกว่าการที่มีเพื่อนสนิทนั้นมันเป็นการมีชีวิตที่มีรสชาติที่เข้มข้นที่สุดในชีวิตซึ่งเหมือนกับเพื่อนของฉันกลุ่มนี้ พี่น้องฝาแฝดกาแฟ เนสเล่ มอค่าและทีโอ ไอ เพื่อนสนิทที่ฉันรักมากที่สุด